

ZÁHADA SFINGY

JOSIAH BANCROFT

Arm of the Sphinx

All rights reserved

Cover design © Ian Leino / Hachette Book Group

Maps by Josiah Bancroft

Translation © Aleš Drobek, 2021

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0754-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-0755-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0756-6 (MobiPocket)

KAPITOLA PRVNÍ

S přestrojením je ta potíž, že ho člověk musí nějakou chvíli nosit, než mu ho druzí uvěří. Jenže pokud ho nosí moc dlouho, zvykne si na něj, sžije se s ním. Člověk v masce si musí dávat pozor, aby se sám nestal maskou.

— DENÍK LODI STONE CLOUD,
KAPITÁN TOM FLAKSA

Vzducholod' se na vzdušném proudu studeném jako lavina vzdalovala šedobílému horskému průsmyku. Její gondola se podobala drakararu — byla dlouhá a úzká, jen jí chyběla vesla. Z přídě se na svět zubila vyřezávaná psí hlava. Zlí jazykové by možná řekli, že loď připomíná nahrubo otesanou rakev, kterou na zádech nese rozesmátý pes.

Členové posádky by nejspíš zavrčeli, že živoří na promrzlém voru.

Zachumlaní do dlouhých kožešin se šourali po palubě jako rozmrzelí medvědi. O lanoví brnkal vítr. Muži mlčeli. Pod nohama jim v ložném prostoru šplouchalo čtyřicet sudů rumu. Ve vzduchu voněla cukrová třtina a čerstvé dubové dřevo.

Cairo Hound měla namířeno do Lázní, kde rum nese desetkrát tolik co v hlavních městech Uru. Za několik málo hodin bude mít každý vzduchoplavec v kapse půlroční mzdu a celé Lázně u nohou. Přestože se však na výplatu a svobodu těšili,

žaludek jim svírala nervozita. Netroufali si promluvit, neboť věděli, že plané řeči snadno sklouznou k úzkostnému plácání, které pak zakrátko následuje strach a panika.

Zdejší obloha patřila pirátům. Lodě se musely mít na pozoru také před divokými vichry. A v klidu nikoho nenechávaly ani vrtochy přístavních správců Věže. Žádný kapitán předem nevěděl, zda bude jeho návštěva poklidná, nebo se zvrhne v přestřelku. Jen o několik měsíců dříve dělové koule a plameny zdemolovaly jeden z nejspolehlivějších přístavů Nového Babylonu. Posádka se mohla jen dohadovat, jak ji Věž přivítá tentokrát.

A kde byl po celou plavbu jejich kapitán? Opilý pod obraz, jako včera, jako obvykle.

Kdepak, lépe zachovat klid. Mlčeti zlato.

Rozebrané svahy hluboko pod nimi vystřídala stanová předměstí a pak chudinské příbytky z kanafasu a térového papíru. Přelidněným Tržištěm si razily cestu vlaky, po kolejích, které se od Věže rozebíhaly do všech směrů jako růžice kompasu. Věž nevypadala jako stavba, kterou by cihlu po cihle vybudovaly lidské ruce. Při pohledu na ni leckomu přišlo, že Země začala cosi rodit — snad nový půlměsíc —, ale nakonec tu námahu vzdala. Věž se tyčila i nad pohořím, které ji obklopovalo. Její vrcholek tonul v setrvalé oblačnosti, jíž někteří romantici přezdívali „Nebeský obojek“. Věřili, že právě tam blankytné nebe přechází v bezútěšný černý vesmír.

Kapitán se pokaždé probouzel s kletbou na rtech.

Ani jindy pro ni nechodil daleko, ale po probuzení častoval druhé obzvláště nevybíravě. Jenže i když byl opilec a na posádku pes, jen on mohl podepsat protokol a jen on se mohl s přístavním správcem dohadovat o ceně. Nikdo jiný by za něj nezaskočil. Vzduchoplavci vždy tahali los o to, kdo ho probudí. Loďmistr odřízl z koštěte několik stébel slámy a srovnal si je na dlani.

A pak se objevila ta dívka.

Jako by se vedle rachotící pece a sudů se suchary zhmotnila ze vzduchu. Jednu paži měla obtočenou kolem lana, na němž

visela, a špičkou boty se zlehka dotýkala paluby, jako když plavec zkouší teplotu vody. Byla krásná — nikoli však křiklavě, nevkusně jako běhny v hostinci, které se vám posadí na klín, sotva jim koupíte sklenku. Nebyla dráždivá jako obrázky v knihách pro gentlemany ani ušlechtilá jako mramorové sochy v šatu tenkém jako rozlité mléko. Byla krásná jako laň v horském údolí. Hbitá, ostražitá a vzdálená. Měla divoké vlasy, drobnou tvář a jasné oči. Na sobě měla žlutý trikot, useknutý v pase, a nadměrné rukavice, jaké by slušely spíše kováři.

Muži z posádky ji nespatriili všichni najednou. Jejím kouzlu podléhali jeden po druhém.

Začali se k ní blížit, pomalu, strojově, jako uhranutí. S každým jejich krokem se dívka o kousek povytáhla zpět k balonu nad sebou.

Nedávala najevo sebemenší nervozitu. Muži od ní nemohli odtrhnout oči. Přišlo jim, že z ní zešílí.

Nakonec to nevydrželi a vrhli se na ni.

Dívka se bleskově vyhoupla do lanoví a oni se pod ní srazili. Chňapali po laně, převraceli sudy a navzájem se strkali. Ne jeden se popálil o žhavou pec. Jakmile některý popadl konec lana a začal za ní lézt, ostatní ho zase stáhli dolů. Dívka se popotahovala za uši a vyplazovala na ně jazyk. Jeden vzduchoplavec po ní mrštil naběračku, ona ji však hbitě chytila a hodila mu ji zpátky.

Muži se začali hádat, kdo ji viděl první a kdo má jít vzbudit kapitána, protože to už teď vážně nejde odkládat, a někdo to holt udělat musí — a kde jsou ta zatracená stébla?

Jejich živou debatu přerušilo klepání cizích podpatků někde za nimi.

Vzduchoplavci lodi *Cairo Hound* se otočili a uvědomili si, že je přepadli piráti.

Kapitán Padraic DeFord si první den plavby zalezl do sudu s rumem a už tam zůstal. Byl to tělnatý muž se skvrnitou pletí

novorozeněte a zrovna ve své kariéře procházel tou fází, kdy všichni kolem byli pitomci, jeho práce byla pitomá a takové peníze by za ni nebral ani idiot. Jeho muži jej měli za tyрана, jenže on je ve skutečnosti spíš rozmazloval. Kdyby on za svých mladých, plavčických let provedl něco, co jeho muži provádějí dennodenně, kapitán by ho nechal zmrskat do krve. Kdepak tyran. On byl spíše táta, jemuž osud nadělil snůšku hloupých děcek. A posádka místo aby si z jeho výchovy něco odnesla, byla stále zatrpklejší a trucovitější. Schylovalo se ke vzpouře.

To jsou ty nové pořádky.

Mohl mu pak někdo vyčítat, že si občas přihne? Kapitán zjistil, že po dostatečné dávce spí hlubokým a téměř bezesným spánkem. V posteli ležel jako v hrobě. Každé ráno bylo jako vzkříšení a každý večer jako smrt. Jaká to výsada, umět odejít do tmy a zase se vrátit, kdykoli si člověk zamane.

Dnes ráno měl však pocit, že jej z vyhráté postele a z té báječné tmy vytáhl za krk snad kotevní řetěz.

DeFord se už dávno naučil spát s pistolí v ruce, a tak jakmile spatřil, kdo za ten řetěz tahá, bez váhání namířil a vypálil. Než však stiskl spoušť, hlaveň mu odrazila vzhůru svalnatá paže, takže kulka se s ohlušujícím prásknutím jen neškodně zavrtala do stropu. DeForda v očích zaštípaly jemné piliny a dým. Dírou ve stropě prosvítlo slunce a rozehnilo přítmi v kajutě. DeFord konečně spatřil muže s ocelovou oprátkou.

Hned si však uvědomil, že to není muž, nýbrž obří žena s krátkými stříbrnými vlasy přilepenými k hranaté, kamenné tváři. DeFordovi to přišlo, že se dívá na tura stojícího na zadních.

Zkusmo se po amazonce ohnal a ta jej za odměnu popadla za paže a dvakrát jím udeřila o strop. DeFord slyšel, jak mu kolem uší cinká řetěz. Když nárazy ustaly, měl pocit, že má páteř o něco kratší. Bolest a šok jej umravnil, a zatímco jej žena odtáhla na palubu, on už se nevzpouzel, navzdory tomu, že měl na sobě jen podvlékačky a zmuchlané bílé prostěradlo.

Zklamalo jej, když spatřil, že jeho přihlouplá posádka už venku stojí s rukama nad hlavou. Zklamalo, leč nepřekvapilo. Jeho posádku sebejistě držela v šachu dívka v roztrženém trikotu a žena, která měla místo ruky cosi jako mosazné vodovodní potrubí. Jakmile si uvědomil, že se jeho lodi zmocnila trojice žen, DeForda to téměř fyzicky zabořilo. Potřeboval snad ještě nějaký jiný důkaz? Jeho muži se proti němu spikli. Vždyť se vůbec neobtěžovali s nějakým ozbrojeným odporem.

Pak si všiml ještě jednoho cizince — vytáhlého muže v dlouhém černém kabátu. Postavou připomínal strašáka do zelí, ve tváři však měl pevný, autoritativní výraz.

„Á, dobré ráno,“ prohodil strašák. „Kapitán DeFord, pokud se nemýlím?“ Muž mu nabídl ruku a DeFord mu s ní otupěle potřásl. „Já jsem kapitán Tom Flaksa. Tohle je má posádka. Jak už jste si možná domyslel, přepadli jsme vaši loď s úmyslem ji krapet odlehčit.“

„Nebásni tu jak na čajovém dýchánku,“ zachrčel DeFord hlasem, který byl cítit spánkem a rumem. „Dej mi meč a vyřídíme to jako chlapi.“ Na někoho, kdo měl kolem krku smyčku z řetězu, to byla smělá slova.

„Jsme sice piráti, ale na tohle nás neužije,“ odvětil kapitán Flaksa. Opřel se o svou vyleštěnou aerotyč, jako by to byla vycházková hůl, a ne posvátná navigační pomůcka. Taková neúcta k náčiním této profese mluvila za vše. DeFord ihned poznal, že vůdce lupičů není zkušený vzduchoplavec. Vzhledem k jeho plně ženské posádce Flaksu odhadoval na bývalého pasáka, někoho, kdo nikdy nepoznal tvrdou práci, kdo se nikdy nemusel rvát za holé živobytí. Kdo byl líný, zbabělý a samolibý. Tenhle ten Flaksa zkrátka a dobře ztělesňoval zkaženost a pokleslost své generace.

„Hele, moc se tady nenaparuj,“ ušklíbl se DeFord. „Kolem těchtohle pitomců by se nepozorovaně dostalo i stádo krav se zvonci kolem krku.“ DeFord svou posádku zpražil pohledem a oni mu oplatili stejnou. Věděl, že v takové chvíli by své muže ponižovat neměl, že by to pro něj nemuselo dopadnout dobře,

ale bylo mu to jedno. Zklamali ho na celé čáře. „Za tohle přepadení si můžete sami!“ okřikl je.

„Ale, kapitáne, křikem si nepomůžete,“ mírnil jej Flaksa. „Vaši lidé si takové zacházení nezaslouží. Vůbec nepochybuji, že ve férovém boji by nám byli zdatným soupeřem. Mimochodem, my vás nemíníme úplně oškubat. Potřebujeme jen trochu vašeho... vašeho...“ Strašák se odmlčel, nakrčil čelo a nepřítomně se zahleděl před sebe. Tvářil se, jako by poslouchal nějakou vzdálenou hudbu. DeFord si pomyslel, že jej přepadl asi pořádný blázen.

„Rumu, kapitáne,“ řekla žena s kovovou paží. „Vezou rum.“ Filigrán zdobící blyštivý povrch její mosazné skořepiny si nic nezadal ani s těmi nejvybranějšími klenoty, ale mezi jednotlivými pláty prosvítalo přístrojové vybavení podobné spíše soukolí lokomotivy.

„Ano. Potřebujeme trochu vašeho rumu,“ dopověděl Flaksa, když se v duchu vrátil do přítomnosti. „A taky všechno vaše jídlo. A pak vás pustíme. Do večera už budete kotvit v přístavu, v kapse vás bude hrát výdělek a v žaludku pálenka a na celou tuhle nepřijemnost si sotva vzpomenete.“

„Hlavně si nemyslete, že vám někdo zaplatí,“ křikl DeFord na své muže. „Řeči nějakého kraksny jsou mi...“ DeFord se zarazil a na strašáka zamžoural, jako by si na něco vzpomněl. „Flaksa. To už jsem někde slyšel. No ano. Potkal jsem člověka, kteréhoš taky okradl. Dokonce jsem mu zaplatil sklenku, tak se mi jeho vyprávění líbilo. Celá hospoda říčela smíchy. Rádoby pirát Flaksa. Šašek Flaksa. Prý jsi tenkrát seskočil na palubu odněkud z houfu racků a rybích vnitřností. Páchls jak kýbl s návnadou v červenci a domáhal ses desetiny nákladu. Desetiny! Nejsi na piráta nějak moc skromný?“

Žena s mosaznou rukou si pobaveně odfrkla.

„Děkuji, pane Wintersi,“ houkl na ni kapitán Flaksa. „A teď si s dovolením vezmeme dva sudy rumu, celou vaši spižírnu a všečen střelný prach.“

„O střelném prachu nepadlo ani slovo.“

„To abyste si zase nestěžoval na mou štědrost,“ odtušil Flaksa.

O palubu za nimi zadrnčela harpuna a zpoza balonu *Cairo Hound* se vynořila vzducholod' posázená známkami bitev, stáří a oprav.

Po kabelu harpuny sjela kladka a zaduněla o prkna. Flaksa se otočil k posádce *Cairo Hound* a prohlásil: „Pánové, čím dřív naložíte mou loď, tím dřív se mě zbavíte.“

Vzduchoplavci zachumlaní v kožešinách se s chmurnými výrazy ohlédli na svého kapitána.

Amazonka DeFordovi stáhla smyčku z krku a on si přes ramena přehodil prostěradlo a napřímil se, jak nejhrději dokázal, ačkoli se ve studeném větru klepal zimou a opile se potácel. Oslovil své muže: „Chtěli jste mi dát za vyučenou? V tom případě vám blahopřeju. Já se ale nestydím proto, že tady stojím jen v podvlíkačkách a nebo že mě přepadli tadyhle kraksna a jeho harém. Ne, já se stydím, protože tu stojím s váma. Bude te akorát k smíchu, jestli tomuhle šaškovi vyhovíte, jestli mu dáte jedinou kapku rumu, *mého rumu!*“ DeFord se udeřil do napůl obnažené hrudi. „Jestli vám v těle zbývá alespoň špetka sebeúcty nebo věrnosti, zůstanete na svých místech. Zůstanete tady se mnou, se svým kapitánem. Buď tuhle křivdu odmítnete, nebo si půjdte hledat novou práci.“

Kapitán Flaksa na svou obranu neřekl nic. Na vyplísněnou posádku se jen usmál a čekal na její rozhodnutí. Netrvalo to dlouho.

Na vzdušných proudech, které obtékaly Věž, byli piráti stejně běžní jako holubi. V reakci na nepřízeň osudu se k pirátství uchýlil již ne jeden počestný kapitán. Někteří se ze šikmé plochy vrátili, jakmile vyrovnali staré dluhy, jiní takovému životu buď přišli na chuť, nebo se mu již nedokázali vysmeknout. A existovali samozřejmě i bezskrupulózní podnikavci, již si jej

zvolili dobrovolně. Sami sebe považovali za jakousi ekologickou nezbytnost, za vlky, kteří v zájmu celého stáda vyřazují ze hry slabší a starší kusy.

Nicméně — bez ohledu na důvody, které je do této branže přivedly — všichni piráti vedli nebezpečný život. Ve vzduchu neustále hlídkovaly bitevní lodě placené bohatými a mocnými prstenci Věže. Nechvalně proslulý kapitán měl práci sice snazší, leč dlouhodobě riskantnější. Vlčí pověst sice brala obětem chuť k odporu, ale zároveň přitahovala pozornost vojáků hladových po povýšení. To většinou znamenalo, že jakmile se o nějakém jménu začaly skládat písničky nebo říkanky, netrvalo dlouho a jeho majiteli dopomohlo k nesmrtelnosti smrtelné zranění. Proto si někteří, jako třeba kapitán Flaksa, budovali nezávadné renomé, ovšem taková sofistikovanost byla pod rozlišovací schopnosti mužů, kteří si vydělávali na živobytí na kusu dřeva přivázaného k obřímú měchu vznětlivého plynu.

Ačkoli, je třeba přiznat, že kapitán Flaksa a jeho neobvyklá posádka byli víceméně bezzubým vlkem. Kousat by nedokázali, ani kdyby chtěli. Jejich loď, *Stone Cloud*, patřila spíše do muzea. Pušek měli pomálu a všechny byly přinejlepším nespo-lehlivé a přinejhorším pouze na okrasu. Jejich loď měla jediné dělo na přídi, a navíc jen harpunové. Když je někdo vyzval na vzdušný souboj, mohla se *Stone Cloud* zachránit pouze útekem. K čemuž došlo již několikrát.

Podle pana Winterse — první důstojnice a jediného zkušeného vzduchoplavce na lodi — předchozí kapitán *Stone Cloud* přepadával a loupil jen prostřednictvím výsadkových čet. Třeba tucet hrdlořezů kapitána Billyho Leeho obvykle překvapil nějakou naducanou obchodní loď, proklál ji harpunou, přitáhl k sobě a obsadil dřív, než si její vyjevená posádka stačila zavázat tkaničky. Byla to však riskantní praxe a kapitán Lee za ta léta ztratil a nahradil mnoho svých mužů.

Zato kapitán Flaksa měl k dispozici jen pětičlennou posádku, včetně sebe samého. Na střemhlavou zteč jich bylo moc

málo, a tak se museli přizpůsobit. Co jim scházelo na hrubé síle, doháněli vynalézavostí.

Obzvlášť Flaksa měl talent na vymýšlení neobvyklých metod loupeže. A ostatní jeho výstřední rozkazy kupodivu plnili bez mrknutí oka.

Jednou se propíchlí na obchodní loď pod rouškou tmy a husté mlhy a na palubu rozlili sud s olejem na vaření. Jak se loď houpala, vazká tekutina se přes noc rozprostřela po celé ploše paluby, a když pak ráno Flaksa s ostatními vtrhli na loď znovu, měli na nohou dřeváky zesponu pobité hřeby, zatímco jejich oběti jen bezmocně klouzaly sem a tam a měly co dělat, aby se navzájem nepropíchnuly vlastními meči. Jindy vysypali na balon hromadu hnijících ryb a loď pak přepadli v doprovodu početného houfu nepřítelných racků. Nebo Flaksova ženská posádka předstírala zoufalé volání o pomoc a jejich princové-zachránci, kteří se plavili na nákladní bárce plné sušeného tabáku, obě lodě ochotně zahákovali a přispěchali na palubu s karafami brandy, připraveni křísit dámy, jež mezitím samým rozrušením poomdlávaly. Místo polibků a díků je však přivítaly hlavně pistolí vytažených zpod sukní.

„Pravidla boje,“ vysvětloval Flaksa brunátnému kapitánovi bárky, který se tehdy nechal napálit, „vymysleli lidé tak, aby jim vyhovovala.“

Tak hluboké moudro by v přítomných zřejmě zanechalo větší dojem, kdyby ho nepronesl muž s nabíraným vdovským čepcem na hlavě.

Ve srovnání s tím vším bylo přepadení *Cairo Hound* dočista snadné. Flaksa plavidlo sledoval již od úsvitu. Znovu si ověřil, že si jich nevšimlo, spustil k jeho balonu provazový žebřík a všichni pak sešplhali po lanoví ke gondole. Voleta odvedla pozornost posádky a ostatní mezitím obsadili strategické pozice. A potom už zbývalo jen mluvit a to kapitán uměl.

Jakmile se zásoby přesunuly z *Cairo Hound* na *Stone Cloud*, obě lodě se odpoutaly a rozloučily.

„Plný plamen, prosím,“ zavolala Edith na Adama u kormidla. „Zkusíme znovu najít ten jihozápadní proud, na kterém jsme připluli.“ Adam rozkaz zopakoval a zatáhl za páku, jež otevřela ústí pece v balonu. Nebylo pravděpodobné, že by se kapitán *Cairo Hound* pustil za nimi, Edith však pro jistotu chtěla zaujmout takovou polohu, aby — kdyby to přesto udělal — musel do slunce mžourat on.

Voleta se dívala, zda vzdalující se loď nemění směr. Přestože se před chvílí vysmála a unikla smečce vzduchoplaveckých vlků, nebylo na ní vůbec poznat, že by se jí přihodilo cokoli mimořádného. Stála na zábradlí, nakláněla se nad závratnou propast a jen jakoby mimoděk se přitom přidržovala lana. Adam z toho byl celý nervózní. Nedaleko proletěl loskuták a Voleta si povšimla, jak nepatrně hýbal křídly. „Proud se změnil, teď je západní,“ oznámila.

„To bude stačit,“ odtušila Edith a otočila se k Flaksovi. Ten stál, vzpřímený jako pravítko, a upíral pohled na Věž, která vedla obzoru. Edith na něj dvakrát zavolala, podruhé hlasitěji, ale on byl jako v transu.

„Tome,“ řekla Edith měkčeji. Její tmavé obočí se znepokojením spojilo v jedinou úzkou čáru. Thomas Senlin se k ní konečně obrátil a usmál se. „Kurz, kapitáne?“

Ještě si stále nezvykl na formálnost, na níž Edith trvala. „Tome“ mu říkala jen v soukromí a také si vyžádala, aby on jí před posádkou říkal „pane Wintersi“. „Pane“, protože tak zněl tradiční titul prvních důstojníků, a „Winters“ se jmenoval Edithin odcizený manžel, který ji vystrnadil z rodinného statku a pak ještě odmítl její žádost o rozvod. Senlin ovšem nechápal, proč by si Edith chtěla takového člověka neustále připomínat.

Jakmile měl Senlin chvíli klidu, vzpomínal na těch několik hodin, které s Edith strávil v kleci zavěšené na vnější zdi Věže. Oba tehdy vyděsila nečekaná krutost Kabaretu; zároveň je však překvapilo, jak takové martyrium lidi semkne, přestože se ani příliš neznali.

Dnes mu připadalo, že vzpomíná na dávnou minulost. Stalo se to ještě předtím, než Edith přišla o paži a připojila se k pirátům a on jen o pár hodin zmeškal schůzku se svou ženou a poté uloupil obraz a vzducholod.

Když se nyní na Edith díval, říkal si, jak je možné, že jejich přátelství navzdory tomu všemu přetrvalo.

„Myslím, že bychom měli zamířit do Windsocku, pane Wintersi,“ odpověděl. „Musíme prodat náš rum.“ Ve skutečnosti neměli příliš na vybranou. Windsock byl jediný přístav, který je dosud stále vítal.

„Ano, pane.“ Edith se už otáčela, aby rozkaz zopakovala posádce, ale pak se zarazila a naklonila se k Senlinovi, ať ji v tom bezvětrném tichu nezaslechnou ostatní. Vzduch, na rozdíl od zpěněného, hučícího moře, je velmi poklidným médiem. „Už to děláš zase, Tome. Nepřítomně hledíš do dálí.“ Poté co jí Senlin odpověděl jen nakrčeným čelem, dodala: „Jestli já poznám, že tě něco žere, pozná to i posádka. Děláš mi starosti. Určitě ti nic není?“ Na tváři jí pableskovalo zlaté sluneční světlo, které se jí odráželo od mechanické paže.

„Ale jistě, jistě.“ Senlin jí položil ruku na rameno. „Já jen...“

„Muž přes palubu!“ křikla náhle Voleta stojící na zábradlí. Všichni se otočili a spatřili, jak se z paluby *Cairo Hound* rítí postava v bílém prostěradle. Byli již příliš daleko, takže případný křik bývalého kapitána už nemohli slyšet, nicméně v tom všudypřítomném tichu to byla o to chmurnější podívaná.

Tu chvilku zamklého rozjímání prolomila až Iren: „Byl to špatný kapitán.“

„A ještě horší pták,“ odušila Voleta.

KAPITOLA DRUHÁ

S lodí jsem získal také deník zesnulého kapitána Billyho Leeho. Vyčetl jsem z něj dva poznatky. Zaprvé: pro elementární instituce Věže není krasopis prioritou. A zadruhé: sebe i ostatní jsem upsal k drsnému životu.

— DENÍK LODI **STONE CLOUD**,
KAPITÁN **TOM FLAKSA**

Babylonská věž vítr mnoha rafinovanými způsoby třepila a obracela. Po jejím nesmírném povrchu se vzdušné proudy převalovaly jako vlny po písčíně. K některým přístavům byl přístup jen v určitou denní dobu, pokud tomu počasí přálo. Jiné dokázal v okamžiku vyřadit z provozu i nepatrný posun vzdušných proudů. Navigace kolem Věže se neobešla bez ustavičně překreslovaných map, všudypřítomných směrovek a chladnokrevné odvahy.

K tomu, aby vzducholod přežila poryvy větru v okolí Věže, však potřebovala především spokojenou posádku a vzduchoplavci zase ke spokojenosti potřebovali aspoň trochu soukromí. Bez něj by s nimi šli všichni čerti. Cítili by se jako ve věženi a neustále by po sobě štekali. A tak si každý člen posádky *Stone Cloud* našel vlastní koutek, kam si zalézal, kdykoli to bylo možné.

Adam se uhníždil v hlavním ložném prostoru, ačkoli tam příliš času netrávil. Byla tam tma a nízký strop a on si tam při-

padal jako ve velrybím břiše. Raději měl dechberoucí vyhlídku ze zadní vyvýšené paluby, poblíž kormidla. Jakožto rozený inženýr snil o tom, že celou loď, včetně ovládacích prvků, jednou rozebere na součástky a pak ji znovu sestaví, tentokrát pořádně. Takhle se museli s řízením směru spoléhat především na vítr. Adam mohl jen ubrat plyn a s lodí klesnout nebo naopak vypustit balast z nádrže na přídi a s lodí rychle vystoupat vzhůru — ačkoli to dělal jen v krajním případě, protože doplňování nádrže bylo pracné a navíc se v ní posádka koupala.

Hlavní kajutu obsadily Iren a Voleta. Místnost dříve sloužila jako noclehárna pro tucet vzduchoplavců a páchla po holínkách a nemytých nohách. Nové nájemnice strhly většinu hamak, důkladně vyvětraly a podlahu do posledního centimetru vydrhly pomocí mýdla s borovicovou vůní. Staré hadry hodily přes palubu, i když Voleta si nechala pár kousků, které nejprve nelítostně vyvařila a poté si je upravila pro své potřeby. Na *Stone Cloud* se nalodila jen ve svém šálu a modrém trikotu, jež nosila během svého zajetí v Parní rouře. Nyní trikot přibila na stěnu kajuty. Visel tam jako bezhlavý stín, připomínka života, který Voleta nechala za sebou.

Edithina ložnice, původně mapovna, byla skromná komůrka, kam neustále táhlo. Stěny zdobily staré, vybledlé signální praporky a mapy prožrané šváby. Edith zde nocovala již za Billyho Leehe, jelikož to byla jediná kajuta na lodi, již šlo spolehlivě zamknout. Když se tenkrát k pirátům připojila, byla v důsledku infekce, která jí nakonec vzala paži, neustále slabá a horečnatá. O svých tehdejších útrapách příliš nemluvila a Senlin nevyzvídal. Řekla jen, že v mapovně se cítila bezpečně, když byla nejzranitelnější, a tak jí komůrka přirostla k srdci.

To, že do ní byl vstup pouze skrze kapitánovu kajutu, nebylo sice ideální, leč za Billyho Leehe to příliš nevadilo. V soukromí si bývalý kapitán Edith prakticky nevšímal. Přitahoval jej docela jiný typ žen, spíše domácký, prostší. Edith na něj byla příliš

„svalnatá“ a ve svých pětatřiceti byla už navíc učiněná vykopávka. Díky tomu Lee nemusel předstírat dekorum jako obvykle. Edith se jeho neomalenost a hrubozrnné návyky zajídaly, pořád to však bylo lepší než být objektem jeho vilného zájmu.

Ale Senlina tatáž situace znepokojovala podstatně více. V zájmu soukromí a patřičnosti Edith nabídl, že svou hamaku přestěhuje do ložného prostoru k Adamovi, ona však trvala na tom, aby zůstal v kapitánské kajutě s tím, že posádka potřebuje každý den několik hodin jen pro sebe, aby si mohla v klidu stěžovat, dovádět a osnovat vzpoury. Prospívalo to morálce.

Její vysvětlení Senlina pobavilo, nicméně chápal, oč jí jde — žádný vzduchoplavec si doopravdy neodpočine, pokud na něj neustále dohlíží kapitán.

Když se tedy usnesli, že jejich soukromí bude sdílené, vypracovali si také systém klepání. Dvakrát znamenalo „procházím“ neboli „tvou kajutou teď procházím jako chodbou. Pokud na něčem pracuješ, nenech se rušit, bylo by ale fajn, kdybys byl oblečený“. Tříkrát rychle znamenalo „jdu na návštěvu“ a jednou pak „jdu spát, dobrou noc“.

Přesněji řečeno ten systém nevypracovali společně. K Edithinu údivu jej vymyslel Senlin. Edith to jednak považovala za zbytečně komplikované řešení jednoduchého problému (vždyť na sebe mohli mluvit i skrz dveře) a jednak jí to celé přišlo nesnesitelně puritánské. Vzpomněla si na onu epizodu, kdy prchali z Kabaretu a Senlin jí odmítl rozvázat korzet. Jeho starosvětskost ji tehdy málem stála život.

On však žádné námítky nechtěl ani slyšet — a nakonec o nic nešlo. A tak Edith svolila a od té chvíle na sebe klepali.

Toho večera, kdy připravili loď *Cairo Hound* o několik soudků rumu, seděl Senlin ve své kajutě a skláněl se nad mapou nižších prstenců Věže, načež uslyšel troje klepnutí na dveře. Dovnitř v doprovodu větru vešla Edith a ve zdravé ruce nesla džbáněk.